

betänkta på vända uppmärksamheten från skogsspekulationen på odlingar. Och man bör hoppas att saken så mycket talar för sig själf att den borde få framgång.

Jag vågar vördsamt föreslå:

1:o. att Riksdagen för år 1873 anvisar en summa af 500,000 R:dr R:mt, att utgå som lån, för befrämjandet af utdikningar och aftappningar af sjöar och sänka trakter, för befordran af odlingsbara marker inom riket;

2:o. att högst 5 procent årlig afbetalning för dessa lån må föreskrifvas, deraf 3 procent som ränta och 2 procent som amortering; för öfrigt bibehållas de vilkor, som för dylika låns erhållande redan finnas stadgade.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1872.

Jöns Persson,
från Kronobergs län.

N:o 20.

Af Herr Samuel Johnsson: Om grundskatternas aflösning.

Uti den af mig vid sistlidne riksdag väckta motion, N:o 24, om grundskatternas aflösning, sökte jag visa dels under hvilka förhållanden desamma tillkommit, dels och huru de nu förlamande och orättvist trycka den beskattade jorden, samt föreslog ett sätt för deras afskaffande genom kapitalisering och amortering under vissa år. Stats-Utskottet som ansåg önskvärdt att den ständigt återkommande frågan snart kunde erhålla en ändamålsenlig lösning, fann likväl åtskilliga betänkligheter vid att då närmare ingå i granskning deraf. — Utskottet önskade att den vid 1869 års riksdag beslutade grundskatternas omsättning i penningar förut måtte bringas till verkställighet, innan frågan om deras aflösning, derest en sådan åtgärd funnes lämplig, företoges till afgörande, hvilket förhållande komme att tillämpas vid utgörandet af 1871 års grundskatter vid 1872 års uppöbdsstämma; dessutom borde frågan om indelningsverkets aflösning, med hvilken den förevarande i visst afseende egde nära sammanhang, föregå fattande af ett hufvudsakligt beslut i nu berörda ämne.

Som jag lika med Utskottet både önskrde och trodde att frågan om indelningsverkets aflösning skulle vid sistförflutna riksdag få en lycklig lösning, lät jag mig nöja med de skäl Utskottet för sitt afstyrkande andragit, men då denna fråga icke erhöll den önskade lösningen, utan tyckes blifvit ställd på en oviss framtid, vågar jag åter bringa grundskattsförhållandet å bane. -- Villigt erkännande de både många och stora svårigheter en så genomgripande reform kommer att möta, kan jag dock icke se dess genomförande omöjlig. Med de förarbeten, som blifvit gjorda genom Grundskatts-komitéens utredning, Kammar-kollegii och Statskontorets utlåtande, Stats-Utskottets betänkande vid 1869 års riksdag samt räntornas och kronotionde-spannmålens omsättning i penningar torde frågan betydligt underlättats.

Det är icke nog med att dessa grundskatter trycka en del jord allt för hårdt, utan de trycka äfven orättvist. Då de från Danmark eröfrade provinserna jemte de Norrländska länen alltid hafva haft sina räntor bestämda i kontanta penningar, hafva nämnda räntor i det öfriga Sverige utgått i vissa persedlar, hvilket gjort att, då de förra nu utgöra en obetydlighet, hafva de sednare under årens lopp och i synnerhet under de sista stigit till en oroväckande höjd, ja ända till 55 procent, enligt Komitéens betänkande, af inkomstbehållningen. Hvilka följder häraf, om några tiotal af år skulle blifvit, derest icke Kongl. kungörelsen af den 23 Juli 1869 hade tillkommit, är lätt att tänka sig. Den en gång köpta jorden skulle inom kort tid nödgas återgå till staten, som af densamma fordrade hela inkomsten utan att vilja ersätta brukningskostnaden.

En sådan under tidernas lopp mer och mer utvecklade orättvisa i beskattningsväsendet kan icke försvaras, och så länge ett sådant förhållande existerar i ett land kan man icke kalla det lyckligt. -- Det är derföre regeringens och representationens skyldighet att genom lagstiftning undaurödjä en så djupt på vissa individer vidlådande orättvisa.

Som jag fortfarande är af den åsigten, att ifrågavarande grundskatter böra aflösas genom kapitalisering, hvilket nu torde genom ofvanberörde Kongl. kungörelsen den 23 Juli 1869 falla sig ganska lätt, och årlig amortering, vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen beslutar, att ordinarie räntan och kronotionde-spanmålen må aflösas genom kapitalisering och årlig amortering med 6 procent, deraf 4 utgör räntan och 2 amortering, eller på något annat bättre sätt, samt att amorteringen må taga sin början redan med år 1873, eller, om sådant ej kan ske, så snart möjligt är.

Stockholm i Januari 1872.

S. Johnsson,
från Jönköpings län.